

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Sophus Claussens Lyrik :

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik :", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* ; Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 231.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen11val-shoot-idm140264662515024.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

TRYKTE

Hvor drypper, siver, nynner Stadsgravens Strøm, og se:
der risler Maaneskin ned i den gamle Allé,
hvor under Kastaniers Tag og kongehøje Linde
Stenbroen pletvis lyser, mens Gravens Vande spinde
en dæmpet fjern Musik til Lysets og Bladenes Spil,
en tropisk Drøm om at dø og fornys, som viljeløst Draaberne vil.

Nu løses Frostene af den milde Regn,
der staar i tætte Byger ind ad Fjorden.
En skumvaad Søndens læsker Land og Egn,
og Bonden sætter atter Plov i Jorden.

Jeg søger gjerne Visdom,
især naar Høsten kommer,
men fisker den i Pagt med
en Smule Kvindesommer.

Med Kitty under Sejlet
jeg pløjer Havets Veje;
af klare Øjne spejlet
er her jeg paa mit Eje -

Som en Fisker ved sit Garn,
som en Maler ved sit Lærred,
som en Moder hos sit Barn,
som Juristen i sit Herred.

232

En Drøm om Skønhed var alt mit Liv . . .
Derfor har jeg vandret, derfor har jeg banket,
derfor har man lukket mig ind.

At se det bruse og flagre!
At ventes paa Tærsklen, at mødes i Dansen,
at omslutte Sejren, Beseglingen, Kransen . . .

Skønhed har ynkedes over mig,
Visdom har givet mig Vand af sin Brønd.

Jeg elsker endnu denne Verden af Synd.

Et Billed paa min Væg, en Engel i min Stue,
en Røst, som fylder Rummet, en blussende Drue
paa Bunden af mit Glas, en Glæde ved min Dug,
en Skammel for min Fod - som elsker mig i Smug.

Ja det er det, jeg vilde: paa Ovnen lidt Flamme,
paa Muren et Portræt i sin rolige Ramme,
der sidder ganske fladtrykt og længes, forgaar,
men aabner som et Forhæng sit udslagte Haar.

De streedes paa Skrænten og i Mosen,
om Brændenaelden ikke var naturligere end Rosen.

De kivedes paa Bakken og i Dalen,
om Skruptudsen ikke var rimeligere end Nattergalen.

Ane Kirstine af Aafjord
hun bor i en tangtækt Hytte.
Hendes Haar er blegt som det gule Rav,
alt sit Gods bær hun med i et Knytte.
233 Der er langt fra nu og til Paaske.

Ane-Kirstine paa Stranden
en Aften før Solen var nede
har vist mig i Sandet de brogede Sten
og i Græsset Vibernes Rede.

Der er langt fra nu og til Paaske.